ΕΤΟΣ ΙΓ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 30 ΜΑΪΟΥ 1899 Ἀριθ. 578

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Σύνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ εἰρήνη Β'. — Κλεοπάτρα. Γ' (ὑπὸ κυρίας Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Γυναῖκες στρατιῶται (ὑπὸ ρ ανιστρίας).—Κελαδήματα (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου). — Θέατρον.—Βιβλία.—Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλὶς (ὑπὸ Σφιγγός).

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

Β'.

Ἡ θρησκεία τῆς εἰρήνης, τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς ἀγάπης, ἥτις, ἐπιστεύθη πρὸς στιγμήν, ὅτι ἤθελε ρίψει τὸ ἐξ ὀστῶν καὶ αἱμάτων καὶ ἀνθρωπίνων σαρκῶν ὑψωθὲν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα, ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ ἀσθενὴς καὶ ἀνίκανος διὰ τοιοῦτο κατόρθωμα.

Ὁ μὲ τὴν ἰδίαν σάρκα καὶ μὲ τὸ ἴδιον αἷμα ἱδρύσας τὴν θρησκείαν τοῦ *ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*, ἐὰν πρὸς στιγμὴν κατώρθωσε, ὥστε νὰ ἐπικρατήσουν αἱ ἀρχαὶ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ταπεινοφροσύνης, βραδύτερον ὅμως παρ' αὐτῶν τῶν λειτουργῶν του καὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἀντιπροσώπων του ἐτελέσθησαν αἱ ἀπαισιώτεραι ἀνθρωποθυσίαι καὶ οἱ ἀνανδρότεροι πόλεμοι. Πόσαι ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυροῦ καὶ ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτοῦ δὲν ἐπεχειρήθησαν αἱματηραὶ ἐκστρατεῖαι, καὶ πόσοι φόνοι καὶ πόσοι ἀνιλεεῖς καὶ τυραννικοὶ θάνατοι καὶ πόσα τῆς ζωῆς μαρτύρια δὲν ἐτελέσθησαν ἐν ὀνόματί του. Αἱ ἱεραὶ ἐξετάσεις, οἱ Παπικοὶ πόλεμοι καὶ αἱ σταυροφορίαι ἐστιγμάτισαν εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἱδρύσεώς της τὴν θρησκείαν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, καὶ ἐσάλευσαν τὰ θεμέλια αὐτῆς κατὰ τρόπον, προκαλέσαντα τὴν γενικὴν ἐξασθένησιν καὶ τὴν προϊοῦσαν κατάπτωσιν τοῦ γοήτρου αὐτῆς. Εἰς τὴν τόσον σημαντικὴν καὶ πάλιν περίοδον ταύτην τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, μία γυνή, νεωτέρα αὕτη Παλλὰς, ἡ Παρθένος εἶχε φέρει ἐπὶ τῆς σημαίας της τὸν συμβολισμὸν τῆς εἰρήνης καὶ ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης· γυνὴ ἦτο ἡ προφητευθεῖσα καὶ προαγγελθεῖσα ὡς μέλλουσα νὰ καταργήσῃ διὰ τοῦ ἰσοθέου υἱοῦ της τὸν νόμον τῆς ἀδικίας καὶ αἱματοχυσίας, τὸν νόμον τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ θυσία ἀπέτυχε. Μάτην ἐσπαράχθησαν τὰ μητρικὰ σπλάγχνα τῆς ἁγίας Μητρὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Τέκνου της! Μάτην αἱ ρανίδες τοῦ ἁγίου αἵματός Του ἐπότισαν τὴν γῆν! Ὅπως ἄλλοτε ἡ πατρὶς ἐχρησίμευσεν ὡς τεχνητὸν Παλλάδιον, περὶ τὸ ὁποῖον διεσταυροῦντο τὰ θανατηφόρα βέλη, οὕτω ἔπειτα ἡ θρησκεία ὥπλιζε χεῖρας καὶ ἐθωράκιζε στήθη δι' ἐμφυλίους καὶ ἀδελφικοὺς σπαραγμούς!

Αἱ γυναῖκες αἱ μὴ δυνάμεναι νὰ ἐμποδίσουσι τὸ κακὸν, αἱ γυναῖκες ἀνὰ λεγεῶνας τότε μὲ τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης ἐπὶ τοῦ στήθους, κατῆλθον εἰς τὸ πεδίον τῆς αἱματοχυσίας, ἵνα κλείσουν πληγὰς, ἵνα ἐπουλώσουν τραύματα. Ἀλλὰ παρεσύρθησαν καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν νέον τῶν ἀνθρωπίνων σπαραγμῶν ἀνεμοστρόβιλον. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἡ ἐν ὀνόματι τῆς Καθολικῆς θρησκείας διοργανώσασα καὶ διατάξασα τὴν σφαγὴν τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Ἡ μεγάλη Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας, ἡ ἐν ὀνόματι τοῦ νέου τῶν Διαμαρτυρομένων δόγματος, τόσους διωγμοὺς καὶ τόσους φόνους διατάξασα καὶ τόσα μαρτύρια εἰς τὴν δυστυχῆ Μαρίαν Στουάρτ ἐπιβαλοῦσα.

Οὕτω διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἱμοχαρῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐνστίκτων κατεστρατηγήθησαν αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται οἱ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, καὶ ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας, ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία τῶν μᾶλλον τερατωδῶν καὶ ἀπαισίων πράξεων, ἃς ἀναγράφει ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὦ! ἐὰν ὁ Χριστὸς ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ οὐρανίου θρόνου του! ὤ! ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου

τὸ ἀναμορφωτικὸν ἔργον του! Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐξαγνίσῃ καὶ πάλιν τὴν ἀνθρωπότητα, ὄχι μίαν, ἀλλὰ χιλίας, ἀλλὰ ἑκατομμύρια ζωὰς ἐὰν εἶχε, δὲν θὰ ἤρκει ἡ θυσία αὐτῶν δι' ὅλα τὰ ἀπαίσια καὶ τερατώδη ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν ἐν ὀνόματί Του καὶ ὑπὲρ τῶν ἠθικῶν δόγθεν ἀρχῶν, ἃς αὐτὸς ἐθέσπισε.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιοτέραν, αἱ γυναῖ ες καὶ πάλιν θὰ τὸν ἀπεζημίωναν διὰ τὰς τόσας ἀπογοητεύσεις, αἱ γυναῖκες καὶ πάλιν θὰ τοῦ ἐδίδαν ἐλπίδας διὰ μέλλον αἰσιώτερον. Ἡ ἰσότης τὴν ὁποίαν τὸ θεῖόν Του στόμα ἐψήφισεν ὑπὲρ αὐτῶν, ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸ ἀδικηθὲν φῦλον μας, δι' αὐτοῦ εἰς ἄνθρωπον ἐνσαρκωθεὶς, αἱ ἀλύσεις, ἃς ἔθραυσεν, αἱ χεῖρες, ἃς ἠλευθέρωσε, τὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἀφύπνισεν, αἱ συνειδήσεις, ἃς ἐξήγειρε, ἦτο ἡ καθεύδουσα τῆς ἀνθρωπότητος δύναμις, ἡ ἀνεκμετάλλευτος ἠθικὴ ἰσχὺς ἀπὸ τὴν ὁποίαν μίαν ἡμέραν θὰ ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ τὴν πλήρη ἀναγέννησίν της.

Αἱ τότε γυναῖκες θὰ προοιώνιζαν τὴν ἡμέραν, ἥτις ἀνατέλλει σήμερον. Αἱ γυναῖκες αἱ κλείσασαι τὸν λήξαντα αἰῶνα, καὶ ἐγκαινιάσασαι τὸν παρόντα ἔφεραν ἐπὶ τοῦ λαβάρου των τὸ σύμβολον τῆς νίκης τῆς εἰρήνης, ἣν ὁ κόσμος ὅλος ὀνειροπολεῖ σήμερον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Γ'.

Ἡ Κλεοπάτρα φεύγουσα, ἐπρόδιδε τὸν Ἀντώνιον. Ἐννόησεν ὅτι ὁ ἰσχυρὸς ἤδη ἦτον ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἐσκέφθη ὅτι συμφερώτερον ἦτο νὰ βασιλεύσῃ καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας τούτου ὡς εἶχε μέχρι τοῦδε κυριαρχήσει τοῦ Ἀντωνίου καὶ τοῦ Καίσαρος. Ἡ ἐπάνοδός της εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡμοίαζε πρὸς θρίαμβον. Τὰ πλοῖά της ἦσαν στολισμένα μὲ γκιρλάντας ἀπὸ ἄνθη. Ὁ Ἀντώνιος τοὐναντίον ἦτο κατηφὴς καὶ σιωπηλός. Ἐσκέπτετο νὰ ἀποφύγῃ τὴν δολοφονίαν του Πομπηίου αὐτοκτονῶν ὡς ὁ Βροῦτος.

Ἀποστέλλει πρεσβείαν πρὸς τὸν Ὀκτάβιον καὶ προτείνει νὰ αὐτοκτονήσῃ διὰ νὰ σώσῃ τὴν βασίλισσαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη στέλλει ἰδίαν πρεσβείαν, προσφερομένη ν' ἀνοίξῃ τὰς πύλας τῆς Πελούζης, νὰ παραδώσῃ τὸν Ἀντώνιον· στέλλει δὲ τὸ στέμμα καὶ τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον εἰς τὸν Ὀκτάβιον.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸν πύργον τοῦ Τίμ νος, καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐφοβεῖτο τὴν μόνωτίν του, διότι εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τὸν παραδώσῃ ζῶντα καὶ ὄχι νεκρόν. Ἐπενόησεν ὅτι ἤθελε νὰ μὴ χωρισθοῦν, οὔτε εἰς τὸν θάνατον καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον της. Ἐπερίμεναν ἐν τῷ μέσῳ ἑορτῶν καὶ ἡδονῶν τὴν ἐκ τοῦ βορρᾶ ἐπερχομένην καταιγίδα, θὰ ἀπέθνησκον δὲ μαζῆ, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐξερρήγνυτο αὕτη.

Ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος ἐβασανίζετο ἀπὸ τρομερὰν ζηλοτυπίαν. Ἐὰν σὲ συγχωρήσῃ, ἐὰν σὲ ἀγαπήσῃ! ἔλεγεν εἰς τὴν Κλεοπάτραν. Ἀλλ' αὐτὴ τοῦ ὡρκίζετο ὅτι θὰ ἀπέθνησκε. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἑκάστου γεύματος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν κρυστάλλων ἐκάλει δούλους καὶ ἐδοκίμαζεν ἐπ' αὐτῶν ὅλα τὰ γνωστὰ δηλητήρια, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὑρίσκετο τοιοῦτον, δίδον ἡδονικὸν θάνατον.

Ὁ Ὀκτάβιος ἔφθασεν. Ὁ Ἀντώνιος μὲ τοὺς ὑπολειπομένους ἄνδρας του ἔτρεξεν εἰς τὰς πύλας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἠγωνίσθη ὡς λέων, ἀποκρούσας τὸν ἐχθρόν. Ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ὑπέρ ποτε πιστὸς εἰς τὴν Κλεοπάτραν, τῆς ἐπαρουσίασε τοὺς ἀνδρειωτέρους ἄνδρας του. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἡ τύχη του μετεβλήθη. Τὸ ἱππικόν του μετέβη μὲ τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ, τὸ πεζικόν του κατεστράφη καὶ ὁ αἰγυπτιακὸς στόλος ἡνώθη μὲ τὸν τοῦ Ὀκταβίου. Ἐπιστρέφων ἡττημένος συνήντησε τὰς γυναῖκας τῆς Κλεοπάτρας θρηνούσας. Τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ηὐτοκτόνησε. Ἡ σειρά μου λοιπὸν, εἶπε καὶ ἐκάλεσε δοῦλον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐλευθερώσει ἄλλοτε, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι οὗτος θὰ ἐφόνευε τὸν Ἀντώνιον, καθ' ἣν στιγμὴν ἤθελε διαταχθῆ παρ' αὐτοῦ. Ὁ Ἀντώνιος ἤνοιξε τὰ στήθη καὶ ὑπέμνησεν εἰς τὸν δοῦλον τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του. Ἀλλ' οὗτος διέτρυσε τὸ ἰδικόν του στῆθος καὶ ὄχι τὸ τοῦ κυρίου του. Τότε ὁ Ἀντώνιος ἐβύθισε μόνος του τὴν λόγχην του εἰς τὸ στῆθός του. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔμαθεν ὅτι ἡ Κλεοπάτρα τὸν εἶχεν ἀπατήσει, ὅτι ἔζη ἀκόμη, καὶ ὅτι εἶχεν ἀποσυρθῆ μὲ τοὺς θησαυρούς της εἰς τάφον, τὸν ὁποῖον ἔκτισεν καὶ ὠχύρωσε. Ὁ Ἀντώνιος διέταξε νὰ τὸν φέρουν πλησίον της. Ἤθελε ν' ἀποθάνῃ, ἐὰν ὄχι εἰς τὰς ἀγκάλας της, τοὐλάχιστον εἰς τοὺς πόδας της. Ἀλλ' ἡ Κλεοπάτρα δὲν ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὴν ὠχυρωμένην θύραν καὶ τὸν ἀνέσυρε διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ μαυσωλείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέθανεν ἀμέσως. Τὸ τελευταῖον βλεμμα του ὑπῆρξε βλέμμα ἔρωτος, ἡ τελευταία λέξις του, λέξις παρηγορίας. Ἀλλ' εἰς τὸ αὐτὸ παράθυρον, ὁπόθεν εἶχε διέλθη τὸ σῶμα τοῦ Ἀντωνίου, ἐνεφανίσθησαν οἱ στρατιῶται τοῦ Καίσαρος. Τότε ἡ Κλεοπάτρα ἐπροσποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ αὐτοκτονήσῃ μὲ τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε ἀνηρτημένον εἰς τὴν μέσην της. Οἱ περὶ αὐτὴν τῆς ἐκράτησαν τὴν χεῖρα. Τοῦτο καὶ αὐτὴ ἤθελε. Νὰ μάθῃ ὁ Ὀκτάβιος ὅτι ἠθέλησε νὰ φονευθῆ.

Ὁ Ὀκτάβιος ἀληθῶς ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον τοῦτον. Ἦτο ἀκόμη ὡραία, ὥστε νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν θρίαμβόν του. Ἦτο ἀπείρως πλουσία καὶ ὅλοι οἱ θησαυροί της ἦσαν κρυμμένοι μαζῆ της, ἐπὶ βωμοῦ ἀρωματισμένων ξύλων καὶ κιναμώμου.

Εἷς σπινθὴρ ἤρκει καὶ γυναῖκες καὶ θησαυροὶ ἐχάνοντο. Ἐζήτησε συνέντευξιν μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, ἥτις καὶ τοῦ ἐδόθη, συνέντευξις, καθ' ἣν τὰ δύο ἐξοχώτερα πνεύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσεπάθουν νὰ ἀπατήσουν τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ἡ Κλεοπάτρα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὀκταβίου μετεχειρίσθη ὅλας τὰς γοητείας, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατισχύσει τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Ἀντωνίου. Ἀλλὰ ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος ἦσαν ἄνθρωποι, ἐνῷ ὁ Ὀκτάβιος . . . ἦτο ἄγνωστον ἀκόμη τί ἦτο.

Ὑπεσχέθη ἀορίστως πρῶτον, ἔπειτα θετικῶς, ὅτι ἡ Κλεοπάτρα θὰ ἔμενε κυρία τοῦ κράτους της καὶ τῶν δυνάμεών της, μεθ' ὃ καὶ ἀπεσύρθη. Ἡ Κλεοπάτρα ἀνέπνεε, νομίσασα ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν νικητήν της—ὅτανὁ Δολαβέλας, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ὀκταβίου, ὅστις μόλις τὴν εἶδε, εἶχε ξετρελλαθῆ ἀπὸ ἔρωτα, τῆς ἔρριψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον σημείωσιν, ἐν ᾗ τῆς ἔγραφε: Μὴ πιστεύῃς εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ὀκταβίου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ σὲ μεταφέρῃ εἰς Ρώμην, διὰ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν θρίαμβόν του.

Ἡ Κλεοπάτρα ἔδειξε τὸ γράμμα εἰς τὴν Καρμίονα καὶ εἰς

τὴν Ἰρᾶν, λέγουσα: Πράξατε ὅ,τι σᾶς εἶχον διατάξει. Πρέπει νὰ ἀποθάνω. Εἰς τὴν μίαν ἔδωκε τότε ἓν γράμμα διὰ τὸν Ὀκτάβιον καὶ εἰς τὴν ἄλλην εἶπε: Ὕπαγε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν χωρικόν, ὅτι θέλω νὰ φάγω σῦκα. Αἱ γυναῖκες ἐξῆλθαν.

Διὰ τῆς πρὸς τὸν Ὀκτάβιον ἐπιστολῆς της ἐζήτει τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ νὰ κάμῃ ἐπικηδείους σπονδὰς εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀντωνίου. Ὁ Ὀκτάβιος ἀνύποπτος τῆς παρεχώρησε τὴν ἄδειαν. Μετεφέρθη διὰ φορείου εἰς τὸν κτιστὸν τάφον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐν σπουδῇ εἶχαν ἀνεγείρει μαυσωλεῖον. Ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ ἐνώπιον τῶν γυναικῶν της εἶπε: Ἀγαπητὲ Ἀντώνιε, ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σὲ ἔφερα ἐδῶ, ἤμην ἐλευθέρα ἀκόμη, ἐνῷ σήμερον εἶμαι αἰχμάλωτος καὶ φυλάττομαι καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἀπὸ φρουράν. Φοβοῦνται μήπως παραμορφώσω τὸ σῶμά μου, τὸ προωρισμένον εἰς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν νίκην τοῦ Αὐγούστου. Ἀλλὰ μὴ φοβηθῇς ὅτι θὰ συντελέσω εἰς πομπὴν, γενησομένην κατὰ τῆς μνήμης σου. Ἐνόσῳ ἐζήσαμεν οὐδὲν μᾶς ἐχώρισε, καὶ τώρα ὁ θάνατος θὰ χωρίσῃ καὶ τοὺς δύο μας ἀπὸ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μας. Ρωμαῖος σὺ θὰ κοιμηθῇς διὰ παντὸς ὑπὸ τὴν γῆν αὐτὴν τῆς Αἰγύπτου. Ἐγὼ, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Αἴγυπτον, θὰ ταφῶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν χώραν, εἰς ἣν σὺ ἐγεννήθης. Ἐὰν οἱ θεοὶ τῆς χώρας σου ἔχουν κάποιαν δύναμιν—διότι οἱ ἰδικοί μας μᾶς ἐπρόδωκαν—κατόρθωσε ὥστε ἡ ψυχή σου νὰ μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃ. Μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ θριαμβεύσουν ἐναντίον σου, μεταφέροντές με ὡς λάφυρον. Κρύψέ με ἐδῶ μαζῆ σου. Δός μου μίαν θέσιν παρὰ τὸ πλευρόν σου, διότι οὐδεμία ἄλλη λύπη μὲ ἐπίκρανε τόσον ὅσον ἡ τοῦ χωρισμοῦ σου.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν θρῆνόν της, ἐστεφάνωσε τὸν τάφον μὲ ἄνθη, τὸν ἐφίλησε καὶ διέταξε νὰ τῆς ἑτοιμάσουν λουτρόν. Μετὰ τὸ λουτρὸν ἐγευμάτισε πλουσιοπαρόχως. Ὁ χωρικὸς ἔφθασε φέρων τὰ σῦκα. Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ἡ Ἰράς.

Ἡ βασίλισσα ὠχρίασε. Πλησίασε, εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ποῦ εἶναι τὰ σῦκα;

— Ἰδοὺ αὐτά!

Ὁ χωρικὸς ἀπέθεσε τὸ καλάθι του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀπεμάκρυνε μετὰ δειλίας τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔκρυπτον τοὺς καρπούς. Μεταξὺ δύο σύκων, ὄφις ἐκίνει τὴν μικρὰν ἀπαισίαν κεφαλήν του πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ βασίλισσα ἔτεινε τὸν λευκὸν βραχίονά της, τὸν ὁποῖον ὁ ὄφις ἐδάγκασε.

Εἶναι καιρὸς, εἶπε τότε ἡ βασίλισσα, νὰ φέρετε τὸ δεύτερον γράμμα εἰς τὸν Καίσαρα. Τοῦ ἀνήγγελε τὸν θάνατόν της καὶ ἐζήτει νὰ ἐνταφιασθῇ μὲ τὸν Ἀντώνιον. Ὁ Καῖσαρ ἔστειλεν ἀμέσως στρατιώτας, οἵτινες εὗρον τὴν Κλεοπάτραν ἐνδεδυμένην τὴν βασιλικήν της στολὴν καὶ νεκρὰν ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἡ Ἰρᾶ, ἥτις ἐξέπνεε, ἔκειτο εἰς τοὺς πόδας της καὶ ἡ Χαρμίων, ἥτις ἠγωνία, τῆς ἐτακτοποίει τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα, τὸ ὁποῖον ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου εἶχεν ἐκτοπίσει.

— Ὡραῖον! εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ εἷς στρατιώτης.

— Ὡραιότατον, ἀπήντησεν ἡ Χαρμίων διὰ τὴν ἀπόγονον τόσων βασιλέων. Καὶ ἡ πιστὴ Χαρμίων ἔπεσε καὶ αὐτὴ νεκρὰ εἰς τοὺς πόδας τῆς Κλεοπάτρας.

(Κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν) **Ἑλένη Γεωργιάδου.**

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ὁ Κώστας μὲ τὴν σπαρακτικὴν ἐκείνην ἀναφώνησιν τῆς μητρός του τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Τόσον τὴν εἶδε ταραγμένην, ὥστε ἐφοβήθη μήπως θὰ τῆς ἐπήρχετο καμμία συγκοπή. Δὲν εὕρισκε οὔτε μίαν λέξιν νὰ εἴπῃ. Ἐστέκετο ἐμπρός της ὡς μέγας ἐγκληματίας ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ του.

Ἡ κ. Μεμιδὼφ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ὅσον αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο ἤρχιζε νὰ ἐξοικειοῦται μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν. Τὸ προαίσθημά της ἄλλως τε τὴν εἶχεν ἤδη προδιαθέσει εἰς κάποιαν μεγάλην καταστροφήν. Ὁ νοῦς της συνειθισμένος νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μηχανεύεται σχέδια καὶ ἐπινοήσεις διὰ τὴν διόρθωσιν ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ τῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀντεστρατεύοντο τὰς ἰδικάς της ἰδέας, ὁ νοῦς της ταχὺς εἰς ἐνέργειαν, τῆς ἐπαρουσίασεν ἀμέσως τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ἀντίθετόν του μορφήν. Ὁ γάμος καὶ τὸ διαζύγιον, ἦσαν δύο πράξεις τόσον συγγενεῖς, ὥστε ὅσον δύσκολον τῆς ἦτο νὰ ἐμποδίσῃ πλέον τὸ ἕν, τόσον εὔκολον ἴσως θὰ ἦτο νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἄλλο.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ μόλις διῆλθε τὸ πνεῦμά της καὶ ἀμέσως ἠσθάνθη κάποιαν ἀνακούφισιν. Ἡ γλῶσσά της, ἡ ὁποία εἶχε ξηρανθῆ μέσα εἰς τὸ στόμα της, ἀνέκτησε τὴν εὐστροφίαν της καὶ τὸ αἷμά της, τοῦ ὁποίου ἡ κυκλοφορία εἶχε χάσει τὸν τακτικὸν δρόμον, ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ τροφοδοτῇ μὲ θερμότητα τὰ πρὸς στιγμὴν ἀποψυχθέντα ἄκρα της.

Καὶ ἐνῷ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης της, συνειθισμένη διπλωματικῶς νὰ διεξάγῃ ὅλας τὰς ὑποθέσεις της, ἠρώτησε τὸν υἱόν της: Καὶ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός σου; Καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ ἀνατροφή της; Εἶναι νέα; εὔμορφη; θὰ σὲ κάμῃ τοὐλάχιστον εὐτυχῆ;

Ὁ Κώστας ἀνέκτησε ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ὅλον τὸ ἀπωλεσθὲν θάρρος του: Ὦ ναί! μητέρα μου Εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Εἶναι ἄλλου εἴδους γυναῖκα, ἄλλης περιωπῆς γυναῖκα ἡ Μαρία, διότι καταλαμβάνεις ὅτι περὶ τῆς ζωγράφου, τῆς κόρης ἐκείνης μὲ τὰ ὡραῖα μάτια καὶ μὲ τὰ ὡραῖα μαλλιὰ πρόκειται. Πόσον θὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ σὺ ὅταν θὰ τὴν γνωρίσῃς. Πόσον θὰ χαρῇς διότι τόσον καλὴν ἐκλογὴν ἔκαμα!

Καὶ ἐνῷ ἔπλεκε τὸν πανηγυρικὸν τῆς Μαρίας ἐκάθισεν εἰς τὸ κρεββάτι του, εἰς τὸ πλάϊ τῆς μητέρας του, καὶ τὴν ἐνηγκαλίζετο καὶ τῆς ἐφιλοῦσε τὰ χέρια καὶ τῆς ἐζητοῦσε συγγνώμην, διότι τὴν ἐλύπησε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

— Ἀλλὰ διατὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες, παιδί μου; διατὶ δὲν ἐνεπιστεύθης εἰς τὴν μανούλαν σου τὴν μεγάλην σου αὐτὴν ἀπόφασιν; διατὶ νὰ μὲ στερήσῃς τῆς μόνης εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν εἶχα ὀνειρευθῆ: νὰ σὲ ἰδῶ γαμβρόν, μὲ τὴν εὐχήν μου;

— Ἔχεις δίκαιον, μητέρα μου. Ἡ Μαρία μοῦ τὤλεγε: «Πές το εἰς τὴν μητέρα σου. Ἀφοῦ εἶναι καλὴ καὶ μὲ καρδιὰν γυναῖκα θὰ μᾶς ἐννοήσῃ.» Ἀλλ' ἐγὼ ἐφοβούμην, μήπως θελήσῃς νὰ μὲ ἐμποδίσῃς. Ἐφοβούμην μήπως θὰ μὲ ἐπηρεάζες. Εἶχα ξεχάσει πόσον πάντοτε ἦσο καλὴ μαζῆ μου. Τώρα, μανούλα μου, ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινε. Εἰπέ μου ὅτι δὲν λυπεῖσαι πλέον. Εἰπέ μου ὅτι θὰ ἀγαπήσῃς τὴν γυναῖκά μου καὶ ὅτι θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἀποφύγω τὸ σκάνδαλον, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ γνωστοποιήτω τὸν γάμον μου.

Ἡ κ. Μεμιδὼφ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ γάμου ἠσθάνθη ἀνατριχίλαν νὰ διατρέχῃ ὅλον τὸ σῶμά της, ὡς ἐὰν κῦμα ψυχροῦ νεροῦ νὰ ἐξεχύνετο ἀπὸ τὴν σπονδυλικήν της στήλην εἰς ὅλην της τὴν ἐπιδερμίδα· χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐνῷ ὡμίλοῦσε, ἐσκέπτετο ὅτι ἐνδεχόμενον ἦτο ὁ γάμος νὰ μὴν ἔγεινε καθ' ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ὑπῆρχαν τρωτὰ σημεῖα πρὸς ἀκύρωσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ, ὑπὸ φόβου μὴ δώσῃ ὑπονοίας εἰς τὸν υἱόν της.

— Ναί, παιδί μου, θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ. Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ἡ . . . δὲν ἠμπόρεσε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας. Ἡ ψυχή της ἠσθάνετο μῖσος, ἀποστροφὴν πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἡ ὁποία τῆς ἔκλεπτε τὸ παιδί της, ἡ ὁποία τόσην ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων του ἐξήσκει δύναμιν, ὥστε νὰ τὸν κάμῃ νὰ παραβλέπῃ καὶ τὰ πλέον ἱερὰ καθήκοντά του, νὰ ἀψηφῇ καὶ μέλλον καὶ πλοῦτον καὶ τιμὰς καὶ εὐτυχίαν.

— Πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τὴν γνωρίσω, νὰ πεισθῶ καὶ ἐγὼ περὶ τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας σου, διὰ νὰ παρηγορηθῶ, διὰ νὰ ἡσυχάσω ὀλίγον. Εἰς τὰ κορίτσια μὴν εἴτῃς τίποτε ἀκόμη. Παιδιά, ἀπερίσκεπτες εἶναι, ποιὸς ξέρει! Ἄφησε νὰ κάμω ἐγὼ τὰ πράγματα μὲ τάξιν. Καὶ καταληφθεῖσα τώρα ἀπὸ ὑπερτάτην ἀνυπομονησίαν, ἀπὸ ἕνα ἀκατάβλητον πόθον νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐχθράν της πρόσωπον μὲ πρόσωπον, νὰ ἐννοήσῃ κατὰ πόσον ἡ πάλη, ὁ ἀγών, ὃν εἶχε νὰ ἀναλάβῃ θὰ ἦτο δύσκολος, ἠγέρθη ἀποφασισμένη. Ποῦ μένετε; ἠρώτησε.

— Εἰς τὸ Τσαμλιτζά, μητέρα μου, εἰς ἕνα ἀληθινὸν παράδεισον. Ὦ! νὰ ἴδῃς ἀπ' ἐκεῖ τὴν πόλιν καὶ νὰ ἀκούῃς τὴν Μαρίαν νὰ τὴν ζωγραφίζῃ μὲ ὡραῖα λόγια! τί θαυμάσιον πρᾶγμα! Θὰ μαγευθῇς καὶ σύ, μητέρα μου. Ἔπειτα τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, τί καλλιτέχνημα! Θαρρεῖς πῶς διαβάζῃ κανένα παραμύθι τῆς Χαλιμᾶς, ὅταν εὑρίσκεσαι μέσα ἐκεῖ. Ποτέ, ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ἀπήλαυσα τόσην εὐτυχίαν, ὅσην εἰς τὸ σπίτι αὐτό.

Ἡ κ. Μεμιδὼφ ἠσθάνετο ὡς νὰ τὴν ἐδάγκανεν ὄφις φαρμακερὸς εἰς τὴν καρδιάν, ἐνῷ ὁ υἱός της περιέγραφε τὴν εὐτυχίαν του. Τὸ εἶχε μαγευμένο τὸ παιδί της, τὸ εἶχεν ἐντελῶς ξελογιασμένο ἡ μάγισσα αὐτή, ἡ ὁποία γιὰ τὴν δυστυχία της εὑρέθηκεν εἰς τὴν Πόλι. Ἀκοῦς ἐκεῖ! καὶ τὸ Τσαμλιτζά, τὸ παληοβουνὸ τοῦ Σκούταρι, τοῦ ἐφαίνετο τώρα παράδεισος! Καὶ εἶχεν ἀνάγκην αὐτὴ ἡ Σταυροδρομίτισσα νὰ τῆς μάθῃ τὴν Πόλι, ἐκείνη ἡ ξένη, ποῦρθεν εἰς τὴν *Πόλι* νὰ χορτάσῃ ψωμί!

Μέσα της ἐγίνετο ὁ μονόλογος αὐτὸς καὶ τὸ μῖσός της πρὸς τὴν Μαρίαν ηὔξανε. Μὲ ἕνα πικρὸν μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, ἀπήντησε:

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, παιδί μου, νὰ εἶσαι πάντα εὐτυχισμένος!

Ἐξήτασε τὸ ὡρολόγι, τὸ ὁποῖον, ἀδιάφορον ὑπὸ τὸ χρυσὸν περίβλημά του, ἐμετροῦσε τὰς στιγμὰς τῆς μητρικῆς ἀπελπισίας της καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὠφείλετο ἡ τρομερὰ αὐτὴ ἀποκάλυψις. Ἐδείκνυε ἕνδεκα ὥρας.

— Θὰ κατέβω νὰ ἀντυθῶ, παιδί μου. Καὶ θὰ ἔλθω μαζῆ σου. Ὁ μπαμπᾶς σου κατέβηκεν εἰς τὸ Γαλατᾶ καὶ βέβαια δὲν θὰ ἔλθῃ τὸ μεσημέρι. Τὰ κορίτσια θὰ φάγουν μὲ τὴν γριαγιά. Ἐγὼ θὰ εὕρω καμμίαν πρόφασιν διὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀπουσίαν μου ἀπὸ τὸ πρόγευμα.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ὁ υἱός της τὴν ἠκολούθησε κατερχομένην.

— Εἶσαι ἄγγελος, μητέρα μου. Ναί, καλὰ ἔλεγεν ἡ Μαρία. Ἔπρεπε νὰ ζητήσω τὴν συνδρομήν σου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

— Σιωπή! σιωπή! εἶπεν ἡ κ. Μεμιδὼφ, δεικνύουσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῶν κοριτσιῶν. Εἰσῆλθαν καὶ οἱ δύο μαζῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Μαμά μου, νὰ βάλῃς ὡραῖον φόρεμα, νὰ γίνῃς εὔμορφη. Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα ὡς καὶ τὰ ἁπλᾶ, προσέθηκε μετὰ δισταγμόν. Ἐφοβεῖτο μήπως ἡ μητέρα του βάλῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν της, κανὲν ζωηρῶν χρωμάτων φόρεμα, κανένα καπέλλο ἀπὸ τὰ ἰδιόρρυθμα καὶ παραφορτωμένα, τὰ ὁποῖα τὴν ἔκαμναν ὀλίγον γελοίαν.

Ἡ κοκκώνα Κατίγκω ἔσκαζε πλέον. Ἦτο πολύ, παρὰ πολὺ τὸ θράσος τοῦ υἱοῦ της. Νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τώρα νὰ ἐνδυθῇ καὶ κατὰ τὸ γοῦστο τῆς κουρελιάρας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ βάλῃ ὡραῖα καὶ ἀκριβὰ φορέματα τὸ ἔρριχνεν εἰς τὴν ἁπλότητα.....

— Θὰ ντυθῶ ὅπως εἰξεύρω ἐγώ, εἶπε μὲ κακὴν ἔκφρασιν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ὁ Κώστας ἠσθάνθη τὸ λάθος του καὶ ἐδάγκασε τὴν γλῶσσάν του. Ὑπὸ φόβου δὲ μήπως ἐκτραχύνῃ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν λάβει τόσον καλὸν δρόμον, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν του, ἀφῆκε τὴν μητέρα του καὶ ἀνῆλθε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἰδικήν του ἐνδυμασίαν καὶ νὰ ρίψῃ εἰς μίαν βαλίζαν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπερνε μαζῆ του εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν πολὺ γρήγορα, διότι ἔπρεπε νὰ φύγουν μὲ τὸ βαπόρι τῶν δώδεκα. Ἐνῷ ἡτοιμάζετο ἐσκέπτετο τὴν κατάπληξιν τῆς Μαρίας, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ τὴν μητέρα του. Ὑπερηφανεύετο, διότι θ' ἀπεδείκνυε πόσον καλὴν μητέρα εἶχε καὶ πόσον ἀνωτέρα ἦτο τῶν προλήψεων τῶν συμπολιτίδων της, πρὸς τὰς ὁποίας ἡ Μαρία δὲν ἐφαίνετο τρέφουσα καὶ πολλὴν ἐκτίμησιν. Καὶ προεξώφλει τὴν χαρὰν του ὁ ἀφελὴς νέος καὶ τὴν ἀνακούφισιν, ἣν θὰ ἐπροξένει ἡ ἀπροσδόκητος ἐκείνη ἐπίσκεψις εἰς τὴν νέαν γυναῖκα.

Ἐντὸς δέκα λεπτῶν κατέβαινε μὲ τὴν βαλίζα εἰς τὸ χέρι. Ἡ μητέρα του τὸν ἐφώναζε. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὴν βοηθήσῃ κάποιος καὶ ὁ υἱός της διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του ἐξετέλεσε καθήκοντα θαλαμηπόλου μὲ μεγάλην χαράν. Δὲν ἐφώναξε τὰς θυγατέρας της νὰ τὴν βοηθήσουν. Ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις καὶ ἦτο ἀκόμη πολὺ ταραγμένη.

Ἔβαλεν ἐν μάλλινον φόρεμα, καρεδάκι ἄσπρο καὶ μαῦρο καὶ ἕνα καπέλλο κλειστὸ μὲ πολλὰ πτερὰ μαῦρα καὶ ἄσπρα. Θὰ εὕρισκεν ἐκείνη καθὼς πρέπει τὰ σκοτεινὰ χρώματα καὶ θὰ ἐξεδηλοῦτο συγχρόνως τὸ πένθος τῆς ψυχῆς τῆς μάννας εἰς τὴν ἡμιπένθιμον ἐκείνην περιβολήν. Μὲ ὅλην τῆσδε τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν Μαρίαν, δὲν κατεδέχετο ἐν τούτοις νὰ εὕρῃ νὰ τῆς ψέξῃ τίποτε.

Ἤνοιξε τὸ κομό της ἔπειτα, ἐνῷ ὁ Κώστας τῆς ἔδενε τὸ ἀπὸ λευκὸν τοῦλι illusion βέλο της καὶ ἔβγαλε μίαν κασετίναν βελουδένιαν. Μέσα ἐκεῖ ὑπῆρχαν πολλὰ κουτιὰ μὲ διαμαντικά. Τὰ ἤνοιξεν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν υἱόν της μὲ δάκρυα εἰς τὰ 'μάτία:

— Ἡ μητέρα σου δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν νύμφην της μὲ ἄδεια χέρια. Διάλεξε.

— Ὦ μητέρα μου! εἶπεν ὁ νέος. Ὅλα τὰ σκέπτεσαι!

Καὶ συγκεκινημένος ἥρπασε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἐφιλοῦσε μὲ εὐγνωμοσύνην.

— Διάλεξε, ἐπανέλαβεν ἡ κ. Μεμιδώφ. Καὶ τοῦ ἔτεινε ἕνα σταυρὸν ἀδαμάντινον, κρεμασμένον εἰς ἕνα ὡραῖον φιόγγον ἀπὸ διαμάντια·

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό;

Τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ κουτὶ καὶ τὸ ἐπέρασεν εἰς μίαν ἁλυσίδα ἀπὸ μεγάλους χρυσοῦς κόμβους·

— Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἰδικόν μου δῶρον, εἶπε. Σύ, ἔδωκες τίποτε; Θέλεις αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;

Καὶ τοῦ ἔδωκεν ἕνα δακτυλίδι σχήματος marquise μὲ μίαν μεγάλην πέτραν ὀπάλ περιτριγυρισμένην μὲ διαμάντια. Εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν τὴν ὤθησε τὸ μῖσός της. Ἡ ὀπὰλ εἶναι πέτρα, φέρουσα δυστυχίαν, ὡς λέγουν. Δὲν τὸ εἶχε βάλει ποτέ της τὸ θαυμάσιον αὐτὸ καὶ ἀνεκτίμητον κόσμημα καὶ τὸ ἔδιδε τώρα χωρὶς κανένα δισταγμὸν εἰς τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὴν δυστυχίαν ηὔχετο καὶ ἐσχεδίαζε.

Ὁ Κώστας δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ἔβλεπε.

Ἦτο λοιπὸν τόσον καλὴ καὶ τόσον μεγαλόψυχος ἡ μητέρα του καὶ αὐτὸς δὲν τὴν εἶχεν ἀκόμη ἐκτιμήσει ὅσον τῆς ἤξιζε! Πόσον ἦτο ἔνοχος! πόσον ἦτο κακὸς καὶ ἀγνώμων υἱός, ὅταν πρὸ ὀλίγου ἔλεγεν ὅτι ἡ Μαρία ἦτο ἡ τελειοτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου! Ὄχι! ἡ μητέρα του μὲ τὴν τόσον μεγάλην καρδιὰ ἦτο ἀπαράμιλλος. Καὶ βεβαίως τὸν ἠγάπα ὅσον οὐδεὶς ἄλλος εἰς τὸν κόσμον.

Κάποιος ἀνέβαινε. Ἡ κ. Μεμιδὼρ ἔβαλε τὰ δύο κοσμήματα μέσα εἰς τὸ σακκάκι της, ἐπέρασεν εἰς τὰ δάκτυλά της τρία - τέσσαρα δακτυλίδια, ἔκλεισε τὴν κασετίναν, τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἐκλείδωσε τὸ κομό. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσήρχετο ἡ Ὀλγίνα·

— Καὶ γιὰ ποῦ ἑτοιμάζεσθε, χωρὶς νὰ πιῆτε κἂν καφφέ;

— Εἶναι ἀνάγκη νἀβγω μὲ τὸν Κώστα. Ἴσως μάλιστα θὰ προγευματίσω ἔξω, διὰ νὰ προφθάσω τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἰδῶ. Εἶναι μυστικόν, Ὀλγίνα, τὸ ὁποῖον θὰ μάθῃς ἀργότερα, προσέθηκε, καμύουσα τὸν ὀφθαλμόν, ὡς νὰ ἔλεγε ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὸ συνοικέσιον αὐτῆς τῆς κόρης της.

Ἡ Ὀλγίνα ἔδειξεν, ὅτι ἠνόησεν, ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀσαφῆ αὐτὴν ἀπάντησίν της καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὴν μητέρα της ὅτι θὰ ἐφρόντιζε δι' ὅλα κατὰ τὴν ἀπουσίαν της. Ὁ Κώστας ἐν τῷ μεταξὺ κατέβαινε, ἐπειγόμενος νὰ τελειώσῃ μὲ τὰς ἐνδεχομένας ἐπερωτήσεις καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ Ἔμμα ἐμελετοῦσε πιάνο, καὶ ἡ Λέλα εἶχε καταβῆ εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν κυρὰ Ρήνην νὰ κατασκευάσῃ ρωσσικὰ μπλινιά. Ὁ νέος ἐξῆλθε σπεύδων, ἔτρεξεν, ἔφερε μίαν ἅμαξαν, τὴν ἄφησεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψε καὶ παρέλαβε τὴν μητέρα του.

Δυστυχῶς ὅλη ἡ οἰκογένεια εὑρίσκετο τώρα εἰς τὴν εἴσοδον, συνοδεύουσα τὴν κ. Μεμιδώφ· Μπράβο σου, Κύριε, ἔτσι μᾶς πέρνεις τὴν μητέρα, χωρὶς νὰ εἰπῇς τίποτε, ἔλεγεν ἡ Ἔμμα, ἐνῷ ἡ Λέλα, ὡς νὰ εἶχεν ἐννοήσει ὅτι κάτι ἔκτακτον συνέβαινεν, εὐχάριστον ὅμως διὰ τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος ἤστραπτεν ὅλος ἀπὸ χαράν, ἔτρεξε, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί·

— Ἐγὼ χθὲς ἔταξα μία λαμπάδα εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένη, γιὰ τὴν εὐτυχία σου, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ πάω νὰ τὴν ἀγοράσω ἀμέσως. Ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος εἶχε μυνήσει τὴν ἀδελφήν του αὐτὴν εἰς τὸ μυστικὸν τῆς ἀγάπης του, τῆς ἔσφιγξε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε σιγά:

— Ναὶ Λελούτσια, ἄλλην στιγμὴν θὰ σοῦ εἰπῶ. Τώρα βιάζομαι.

(Ἕπεται συνέχεια) **Μάϊα**

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Γ'.

Πλὴν τῶν εὐγενῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον μέρος εἰς πολέμους, ἔχομεν καὶ τὰς γυναῖκας τῶν λαϊκῶν τάξεων. Εἶναι ἡ Μαγδαληνὴ Κωλιὲ ὑπηρέτρια εἰς οἰνοπωλεῖον, ἥτις ἐγγράφεται εἰς τὸ σῶμα τῶν δραγόνων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Λίλης 1708—1712. Εἶναι ἡ ἱππότης Βαλταζάρ, τῆς ὁποίας ἡ ρομαντικὴ ἀληθῶς ἱστορία ἀπετέλεσε βιβλίον ὁλόκληρον. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε γεννηθῆ μὲ βλέψεις, αἰσθήματα καὶ διαθέσεις ἐντελῶς ἀνδρικάς, ἡ μεγάλη της δὲ ἀγάπη πρὸς τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα ἐξεδηλώθη ἀπὸ τὰ παιδικά της ἔτη, προκαλέσασα κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἤθελεν ὄχι νὰ φαίνεται, ἀλλὰ νὰ εἶναι πραγματικῶς ἄνδρας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑποπτεύῃ τὸ μυστικόν της.

Μὴ θέλουσα δὲ νὰ γνωσθῇ τὸ φῦλον της, ὅταν ἐδραπέτευσε τῆς πατρικῆς στέγης, ἐκάλεσε ράπτην καὶ τοῦ παρήγγειλεν ἀνδρικὰ ἐνδύματα, προωρισμένα, ὡς ἔλεγε διὰ συγγενῆ τοῦ ἀναστήματός της, εὑρισκόμενον ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἐπαρχίας. Εὐτυχὴς ἐποχή, καθ' ἣν οἱ ἄνδρες εἶχαν τὰ αὐτὰ μὲ τὰς γυναῖκας ἀναστήματα!

Ὁ ἱππότης Βαλτάζαρ, ἡ ἡρωὶς σωματοφύλαξ, ἥτις μετὰ τοὺς ἡρωικοὺς θριάμβους της ἐπαρουσιάσθη βραδύτερον εἰς τὴν Αὐλὴν τῶν Παρισίων μὲ ἔνδυμα ἀμαζόνος, ἦτο ἡ γνησία γυνὴ στρατιῶτις, ἡ ἐξελθοῦσα τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία ἔλαβε βραδύτερον μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1789.

Ἀλλὰ κόραι τοῦ λαοῦ ἢ τῆς ἀριστοκρατίας, αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν εἶναι γυναῖκες χειραφετημέναι ἐξ ἐνστίκτου, ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας περιφρονήσασαι πάσας τὰς ἐνασχολήσεις τοῦ φύλου των.

Ὅλαι ἔχουν κλίσιν πρὸς τὰ ὅπλα, ὅλαι ἑλκύονται πρὸς τὸν πόλεμον, ὡς ἀπὸ ὑπεράνθρωπον δύναμιν. Δὲν τὰς ἐπηρεάζουν ὡς τὴν Ἰωάνναν δ' Ἄρκ φωναὶ ὑπερφυσικαί, ἀλλ' οὔτε ὁ μυστηκισμὸς ὁ προσιδιάζων εἰς τὸν XV αἰῶνα, ἀλλ' ἀνάγκη δράσεως, θορύβου, μαχῶν.

Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἀριθμοῦν ἀληθεῖς ἐρωτικὰς κατακτήσεις μεταξὺ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἠγνόουν τὸ φῦλον των. Διότι ὅλαι των εἶναι ὡραῖαι ἱππόται καὶ θαυμάσιοι σωματοφύλακες. Κατὰ τὸ 1701 εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Namur τὸν ἱππότην Βαλτάζαρ ἐρωτεύεται μία πυργοδέσποινα, ἥτις ζητεῖ κατ' ἐπανάληψιν νὰ χορεύσῃ μαζῆ του εἴς τινα συναναστρο-

ρὴν καὶ ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους μόνον ὅτι δὲν αὐτοκτονεῖ διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ἱππότου.

Ἀλλ' ὑπῆρξαν ὅλαι αἱ γυναῖκες στρατιῶται τῆς Γαλλίας ἠθικαὶ καὶ ἐνάρετοι ὡς ἡ Ἰωάννα δ' Ἄρκ; Ἂν καὶ ἔζησαν μακρὰ ἔτη εἰς στρατῶνας καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἧττον οὔτε σκάνδαλα προεκάλεσαν, οὔτε ἐδυσφημήθησαν.

Ἡ κ. de Balmont ὠνομάζετο ἡ χριστιανὴ ἀμαζών, καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ βίου τῆς ἱππότου Βαλτάζαρ λέγει: Ὅλοι οἱ τρόποι της ὑπῆρξαν τίμιοι. Καὶ αἱ γυναῖκες ἀκόμη ἐπεδίωκον τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις καὶ τὴν ὠνόμαζον ἀμαζόνα των καὶ τὴν ἐθεώρουν ὡς πρότυπον ἀρετῆς καὶ γενναιοφροσύνης.

Πόσαι ἐκ τῶν εἰς τοὺς οἴκους των κλειομένων δύνανται νὰ εἴπωσι τὸ ἴδιον περὶ τῆς τιμῆς των. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως γυνὴ στρατιῶτις ἐν Γαλλίᾳ. Ἀλλὰ καὶ ἡ μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν στρατιῶτις δὲν θὰ διαφέρῃ τῶν προκατόχων της. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι αἱ εὐγενεῖς τῆς ἐποχῆς ταύτης οὔτε ἐκ διαθέσεως, οὔτε ἐκ τῆς ἀνατροφῆς των δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν στρατόν, διότι αἱ νέαι ἰδέαι κατέρριψαν τὸ γόητρον καὶ ἔσβησαν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἐν λόγῳ ἡρωΐδων.

Ἡ μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν λοιπὸν στρατιῶτις εἶναι ἀποκλειστικῶς γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία λαμβάνει τὰ ὅπλα διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς ἰδικούς της, διὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν λαὸν ἡ ἐπανάστασις ἐκείνη. Εἶναι καὶ γυνὴ ἐπαρχιῶτις τῆς μέσης τάξεως, κληρονομήσασα ἀνεξάρτητα φρονήματα ἀπὸ τὴν μεγάλην κυρίαν τοῦ παρελθόντος, καὶ συμπαθοῦσα κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέας τοῦ 1789.

Ἁπλῶς στρατιῶται μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων των ἢ διακρινόμεναι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἐπιτελείου, ἀντιπροσωπεύουν τὰς ἰδέας τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἐνόπλου προπαγάνδας. Ὅ,τι ἡ Ἰωάννα δ' Ἄρκ εἶχεν ἀσαφῶς ἐνοήσει ἡ γυνὴ τοῦ λαοῦ τὸ συνησθάνθη βαθύτατα: Στρατιῶται τῆς πατρίδος, βαδίσατε πρὸς τὴν δόξαν Ὅλαι αὐταὶ αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι σύζυγοι, θυγατέρες, ἀδελφαὶ στρατιωτῶν; Δὲν ἔχουν εἰς τὰς βλέβας των αἷμα στρατιώτου; Καὶ δὲν εἶναι ποτισμέναι μὲ τὰς πολεμικὰς ἰδέας, ἀπὸ τὰς ὁποίας τότε ἔβριθεν ἡ ἀτμόσφαιρα;

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) Ἐρανίστρια

ΚΕΛΑΔΗΜΑΤΑ

Εἰς κομψὸν τομίδιον συμπαθεστάτη καὶ καλὴ κόρη ἡ δὶς Μαρίκα Φιλιππίδου ἐξέδωκε συλλογὴν τῶν στίχων της, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν». Νὰ κρίνωμεν τὸ τάλαντον τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος, θὰ ἀδικήσωμεν τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀναγνωστριῶν μας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τὴν ἀναγινώσκουν καὶ ἔχουν ἐκπεφρασμένην γνώμην ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνιστῶμεν θερμῶς εἶναι ἡ ἀπόκτησις τοῦ ὡραίου βιβλιαρίου, τὸ ὁποῖον θὰ στολίσῃ ἀξιόλογα πᾶσαν γυναικείαν βιβλιοθήκην. Ἀπὸ τὰ *Κελαδήματα* μεταφέρομεν σήμερον τὸ κάτωθι ὡραῖον ποιηματάκι·

Ἀπ' τῆς καρδιᾶς μου τὸ βωμό, πλάνο Θεὸ ζητῶ νὰ βγάλω
Ποῦ μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ, πόνο ἀνέλπιστο, μεγάλο.
Ποῦ προσπαθεῖ μὲ μαγικὰ ὄνειρα νὰ μ' ἀποκοιμίσῃ,
Καὶ σὲ συντρίμματα παλιά, τὸ θρόνο του νὰ ξαναστήσῃ.
Ποῦ θέλει δάκρυα, στεναγμοὺς κ' αἷμά μου πάλι γιὰ θυσία,
Κι' ἄγρια φλόγα τῆς ψυχῆς, γιὰ μόνη του φωτοχυσία.
Ὅσο τὸν διώχνω ἡ φτωχή, τόσο αὐτὸς μὲ κυνηγάει,
Τόσο 'ς τὰ στήθη μου παλμοὺς γιὰ Σένα, ὁ κακὸς σκορπάει.
. . . . . .
Φεύγω τὴ νύχτα τὴ βαθειά, τῆς ἀστερόφωτης ματιᾶς Σου,
Καὶ τὴν ἡμέρα τὴ γλυκειά, τῆς ἀχτιδόπλαστης θωριᾶς Σου.
Τοῦ κάκου! ὁ νοῦς μου φτερωτός, σὲ Σένα γοργοταξειδεύει,
Κι' ἂν σ' ἀποφύγῃ ἡ ματιά, μέσα ἡ ψυχή μου σὲ γυρεύει.
Ὅπως γυρεύει τὴ δροσιὰ τὸ λούλουδο τὸ διψασμένο,
Καὶ ἕνα δάκρυ τῆς καρδιᾶς τὸ μνῆμα τὸ λησμονημένο.
Ὅπως γυρεύει ἡ ξανθὴ ἡ μέλισσα τὸ λουλουδάκι,
Καὶ τὸ δενδρὶ τὸ φουντωτό, το σκλαβωμένο τὸ πουλάκι.
. . . . . .
Ἀπ' τῆς καρδιᾶς μου τὸ βωμό, πλάνο Θεὸ ζητῶ νὰ βγάλω,
Ποῦ μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ, πόνο ἀνέλπιστο, μεγάλο.
Μὲ τῆς δικῆς Σου ὠμορφιᾶς, τὴ δύναμι πάλι νικάει,
Καὶ μὲ τὰ βέλη του σκληρά, φαρμακεμμένα μὲ τρυπάει.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΗΠΙΩΝ

Ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος κατεδαφίζεται τὸ μικρὸν οἴκημα κατὰ τὴν συνοικίαν Μακρυγιάννη, ὅπερ ἐπὶ διετίαν ἐχρησίμευσεν ὡς ἄσυλον διὰ τὰ νήπια ἐργατίδων γυναικῶν. Τὸ οἰκόπεδον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵσταται τὸ Φροντιστήριον τῶν Νηπίων δὲν εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ ἱδρύματος τούτου, ἀλλὰ παρεχωρήθη προσωρινῶς πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Στεφ. Δραγούμη ἐλθόντος ἀρωγοῦ εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον, ὡς ἔπραξε καὶ ὁ κ. Ἀλ. Πλατύς, ὅστις παρεχώρησε τὸ γειτνιάζον ὁμοίως οἰκόπεδον ὡς κῆπον.

Ἤδη ὅμως ὁ κ. Στέφ. Δραγούμης κτίζει οἰκίαν ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου του καὶ δέον τὸ Φροντιστήριον νὰ κατεδαφισθῇ, Φανερὸν λοιπὸν ὅτι ἡ πρώτη καὶ μεγίστη ἀνάγκη τοῦ Φροντιστηρίου εἶναι ἡ ἀπόκτησις ἰδίου οἰκοπέδου, ἔστω καὶ 500 πήχεων, πρὸς οἰκοδομὴν μονίμου μικροῦ Φροντιστηρίου, ἐκ τοῦ ὑλικοῦ τοῦ παρόντος οἰκήματος.

Ἡ χρησιμότης τοῦ Φροντιστηρίου ἀπεδείχθη πρακτικῶς, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ἧς ἔτυχε παρὰ πολλῶν ἐργατίδων μητέρων, καὶ τῆς ἀνεκτιμήτου προστασίας, ἣν παρέσχεν εἰς πολλὰ ὀρφανὰ ἐκ πατρὸς ἢ μητρός. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν τοῦ Φροντιστηρίου ἐλπίζει ὅτι τὸ φιλάνθρωπον κοινὸν τὸ ἀείποτε πρόθυμον καὶ ἀγαθοεργὸν θὰ προσέλθῃ ἀρωγὸν ὅσον τάχιστα, καὶ εἰς ἀνάγκην τούτου τοῦ μόνου ἐν Ἀθήναις Φροντιστηρίου καὶ ἀσύλου Νηπίων, καὶ ὅτι συνεισφοραὶ θὰ σταλῶσιν εἰς τὴν Τράπεζαν κκ. Βαλαωρίτου καὶ Μαύρου ὁδὸς Πανεπιστημίου, εἴτε τῇ ταμίᾳ κ. Ἑλένῃ Ἐμπεδοκλέους 94 ὁδὸς Ἀθηνᾶς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Μαΐου 1899.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Μὲ πόσην εὐχαρίστησιν εἶδεν ὁ κόσμος ἐπαναλαμβανομένην τὴν παράστασιν τοῦ *Καπετὰν Γιακουμῆ* ἀπὸ τὸν ἀμίμητον Παντόπουλον, δὲν λέγεται. Ὡς νὰ ἦτο νέον ἔργον, τοιοῦτος ὑπῆρχε συνοστισμὸς κόσμου καὶ τοιαύτη ἐπιτυχία εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ κόσμος θέλει κωμωδίας, θέλει κωμειδύλλια, θέλει εὐθυμίαν καὶ γέλωτα ἀπὸ τὸν Παντόπουλον.

Τὰ θερινὰ θέατρα δὲν εἶναι διὰ δράματα, αὐτὸ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ καλά, ἐκτὸς ἐὰν θὰ κατωρθοῦτο νὰ εἴχαμεν καμμίαν Δοῦζε ἢ κανένα Ζακόνι ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἂς ἐπαναληφθῇ καὶ ἡ Λύρα τοῦ Γέρω Νικόλα καὶ ὅλον τὸ repertoir τοῦ Παντοπούλου. Ἂς μεταφρασθοῦν καὶ ξέναι κωμωδίαι, ἀλλὰ κωμωδίαι, ἐὰν θέλουν τὸ θέατρον Τσύχα πλῆρες καὶ τὰς εἰσπράξεις γενναίας.

ΤΟ ΖΛΑΠΙ

Ὅλαι αἱ γλῶσσαι τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ ἴδια ἰδιώματα ἢ μᾶλλον διαλέκτους, αἱ ὁποῖαι παντοῦ ἀποτελοῦν καὶ ἴδιον ἀκόμη κλάδον γλωσσολογίας καὶ φιλολογίας. Εἰς τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν ἕως τώρα δὲν εἶχε γραφῆ τίποτε εἰς διάλεκτον. Ἀπό τινος καιροῦ ὡς ἐπιφυλλὶς εἰς τὴν «Ἑστίαν» ἐδημοσιεύθησαν διάφορα ἔμμετρα χρονογραφήματα εἰς διάλεκτον ρουμελιώτικην, νομίζομεν. Ὁ γράφων ὑπεγράφετο *Ζλάπι*, ἀναντιρρήτως δὲ καὶ τὸ ἰδίωμα γράφει τελείως καὶ οἱ στίχοί του εἶναι οὐμοριστικώτατοι.

Πολλὰ τοιαῦτα ἔμμετρα χρονογραφήματα ἐδημοσίευσε τώρα εἰς βιβλιάριον ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ *Ζλάπι*, ὁ λόγιος συνάδελφος κ. Π. Δημητρακόπουλις, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς Μαρκέλλας. Πρέπει τὸ *Ζλάπι* νὰ ἀναγνωσθῇ πολὺ διότι εἶναι καὶ πρωτότυπον εἰς τὸ εἶδός του καὶ πολὺ διασκεδαστικόν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σιρόπι φράουλας.—Πάρετε φράουλες λυωμένες καὶ κατωτέρας ποιότητος. Εἶναι εὐθηνότεραι τῶν ἄλλων. Τὰς καθαρίζετε, τὰς ρίπτετε εἰς τὸ λεμόνι διὰ νὰ πλυθοῦν. Ἔπειτα τὰς βάζετε πάλιν εἰς λεμονάδαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχετε μισὸ λεμόνι καὶ μισὸ ζάχαρι. Διὰ μίαν ὀκᾶ φράουλα βάζετε 2 1[2 ὀκ. ζάχαριν. Τὰς λυώνετε μέσα εἰς τὴν λεμονάδα αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, Ἔπειτα τὰς βάζετε νὰ βράσουν προσθέτουσα ἀκόμη τρία ποτήρια νερό. Ὅταν βράσουν ἀρκετά, τὰς ἀφίνετε νὰ κρυώσουν καὶ τὰς περνᾶτε ἀπὸ λεπτὸν πανί. Ἔπειτα βάζετε νὰ βράσουν, ἕως ὅτου νὰ δέσουν καλά, ὥστε μία σταγὼν ριπτομένη εἰς τὸ νερὸ νὰ μένῃ στρογγυλή. Ἅμα κρυώσῃ σερβίρετε εἰς φιάλας, τὰς ὁποίας κλείετε. Εἶνε πολὺ γευστικώτεραι καὶ δροσιστικώτεραι ἀπὸ βυσινάδας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΥΜΕΝΟΝ ΔΑΚΡΥ!

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ὑπεράνω τοῦ γραφικοῦ ὄρους, καὶ ἡ ἀκτινοβολία του ἐπλημμύρησε τὸν μέγαν κοιμώμενον ὕπνον· παρευθὺς οὗτος ἀνετινάχθη σύσσωμος ὑπὸ τὰς φλογερὰς του θωπείας καὶ ἡ ζωὴ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸν περιέβαλε διὰ τῶν ταραχωδῶν πνοῶν της· τὰ δένδρα ἀνύψωσαν τοὺς νυσταλέους κλάδους των, τὰ ἄνθη ἀποσείσαντα τὴν βαρεῖάν των νάρκην ἀνήγειραν τὰς περικαλλεῖς κεφαλάς των, διασκορπίζοντα δρόσον καὶ ἀρώματα· τὰ πτηνὰ πολὺ πρὸ τοῦ ἡλίου ἐξυπνήσαντα μὲ τὰς πρώτας ὠχρορροδίνους τῆς Ἠοῦς ἀναυγείας ἐτόνισαν ὕμνους λαμπροὺς πρὸς τιμὴν τοῦ ἀστέρος τῆς ἡμέρας.

Χρυσῆ αἴγλη φωταυγείας· μαγικὴ ἁρμονία ποικίλων χρωμάτων· μεθυστικὴ ἀπόπνοια μελισταγῶν ἀρωμάτων· φθόγγοι ἡδεῖς ἐναρμονίας τῶν πτηνῶν συναυλίας, ταῦτα πάντα ταυτοχρόνως διαχυθέντα ἀνὰ τὸν διαυγέστατον αἰθέρα, ἀπετέλεσαν ἓν σύνολον εἰκόνος κάλλους ἀσυλλήπτου, διαφεύγοντος τὸ πλεῖστον τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ θνητοῦ νοῦ.

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀφυπνίσεως ταύτης τῆς φύσεως, μία ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ὠλίσθησε διὰ τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων θαλερᾶς ἀκακίας περιεπτύχθη ἡδέως τὴν ὑπ' αὐτὴν ροδῆν καὶ ἐθώπευσεν, ἠρέμα διὰ χρυσολαμποῦς θωπείας, μικρὸν ρόδον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξερχόμενον τοῦ κάλυκός του, καὶ ἀνοιγόμενον ἐξαισίως περικαλλὲς ὑπὸ τὸ ζωογόνον φῶς τῆς ἡμέρας... Γλυκύτατον ἄσμα ἀντήχησεν αὐθωρεὶ ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν πυκνῶν τῆς ἀκακίας φυλλωμάτων, καὶ μικρὸν χαριέστατον πτηνόν, τουφερὸς κορυδαλὸς ἐξῆλθε τούτων, ἐπέταξεν εἰς τὸ ἄκρον κλάδου ὑπερκειμένου τῆς ροδῆς, καὶ ἔκυψεν ἀτενίζων μετὰ περιπαθοῦς θαυμασμοῦ τὸ περικαλλέστατον καὶ δροσερώτατον ρόδον·

Τὸ παρηκολούθει τρυφερῶς ἀπό τινων ἡμερῶν εἰς τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξίν του· τὸ εἶχεν ἤδη γεννώμενον, καὶ ὑπὸ τὸ πράσινον ἔτι περικάλυμμά του εἶχε μαντεύσῃ τὴν ἐξαισίαν καλλονήν του, καὶ εἶχεν αἰσθανθῇ γλυκύ τι αἴσθημα ἀναπτυσσόμενον ἐν τῇ μικρᾷ του καρδίᾳ.

Καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἔψαλλε περιπαθῶς στροφὰς γλυκυτάτας πρὸς τιμήν του, λατρεύων αὐτὸ μακρόθεν, καὶ σεβόμενος τὴν ἄκραν ἔτι νεότητά του... Ἀνέμενε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελεν ἐξέλθῃ τοῦ κάλυκός του, ἵνα τῷ ὁμολογήσῃ τὴν ἀγνήν του λατρείαν. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ ποθουμένη στιγμὴ εἶχε τέλος φθάσῃ... Ὁ κορυδαλὸς ἐν θαυμασμῷ παρετήρει τὸ λατρευόμενον ἄνθος... πόσον ἦτο ὡραῖον! πόσον δροσερόν... οὐδὲν τῶν ἐν τῷ κήπῳ ἀνθέων ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτό. Καὶ ἄφωνον τώρα τὸ μικρὸν πτηνὸν ὡσεὶ ὑπὸ γοητείας κατειλημμένον ἐθεώρει πάντοτε τὸ ρόδον...

Αἴφνης ἐπὶ τῆς ροδοχρόου καὶ ἁβροτάτης στεφάνης του παρετήρησε σταγόνα δρόσου στίλβουσαν ὡς ἀδάμας ὑπὸ τὴν χρυσῆν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα. Ἀκατανόητος συγκίνησις ἐξώγκωσε τότε τὸ στῆθος τοῦ πτερωτοῦ ἐραστοῦ, πόθος ἀόριστος τὸν κατέλαβε, καὶ πετάξας ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὴν ροδὴν ἀπετύπωσεν ἁγνὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μικροῦ ρόδου διὰ τοῦ λεπτοῦ του ράμφους, καὶ κατέπιε τὴν στίλβουσαν τῆς δρόσου σταγόνα.

— Τί ἔκαμες ταλαίπωρον; ἐψιθύρισε σιγά, σιγὰ διὰ τῆς ροδοχρόου καὶ μυρωμένης πνοῆς του τὸ μικρὸν ρόδον, τρέμον ἐκ συγκινήσεως. εἶχες λοιπὸν βαρυνθῇ τὴν ζωήν; ἐπόθεις τὸν θάνατον ἤδη;

— Διατί μοῦ λέγεις τοῦτο; ἐτερέτισε μελωδικῶς τὸ χαριτωμένον πτηνόν· μήπως μέλλει νὰ μοῦ δώσῃ τὸν θάνατον ἡ σταγὼν τῆς δρόσου ἣν κατέπιον;

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δ. Σ. Manchester. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις καὶ διὰ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὑποδεικνύετε πρὸς μίμησιν εἰς τὰς σημερινὰς Ἑλληνίδας. Ἐννοεῖτε ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσω τὴν γνώμην σας. Ὡς πρὸς τὴν *Χειραφετημένην*, χαίρω διότι τόσον σᾶς τέρπει καὶ τόσον ἀναγνωρίζετε, ὡς λέγετε καὶ τὴν φύσιν τῆς Κ[πόλεως καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἡρώων καὶ ἡρωΐδων της. Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ δύο πράγματα σκοπεῖ ἡ συγγραφεύς· νὰ δώσῃ μίαν ἀκριβῆ τοπογραφικὴν καὶ ἠθογραγικὴν εἰκόνα, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ χαρακτῆρας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, δημιουργηθέντας ὑπὸ τὸ κράτος δουλικῶν προλήψεων. Λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ δικαιώσω περισσότερον χῶρον διὰ τὴν *Χειραφετημένην* κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.—Δα Μ.Π. *Ζυρίχην*. Φυλλάδια Γερμανικὰ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας θερμάς. 10 φρ. διετέθησαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Τὰ 5 δὲν ἐννοῶ ὑπὲρ τινος στέλλονται καὶ ποῦ νὰ δοθῶσι. Ὡς πρὸς τὴν ἱστορικὴν μετάφρασιν, φοβοῦμαι ὅτι θὰ εἶναι μακρά. — Καν Δ. Φ. *Τσαγκαράδα*. Ἐπιστολὴ μετὰ δρ. 20 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας, δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Αἴ. Δρ. Manchester. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Διαφορὰ ἐμετρήθη εἰς κ. Κ.—Καν Σ. Π. *Στενήμαχον*. Συνδρομήτριαι τρεῖς νέαι ἐνεγράφησαν καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἡ διεύθυντρια ὀφείλει κατὰ καθῆκον νὰ ἐπισκέπτεται τὰς κυρίας τῶν πρωισταμένων της ἀρχῶν, ὄχι ὅμως καὶ τὰς μητέρας ὅλων τῶν μαθητριῶν της. Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πόσον ἀπησχολημένη εἶναι καθ' ἑκάστην μὲ τὴν μόρφωσιν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν μαθητριῶν, ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ καταναλίσκῃ τὸν ἐλάχιστον χρόνον, ὅστις τῆς μένει εἰς ἐπισκέψεις. Αἱ μητέρες τοὐναντίον ὀφείλουν νὰ τὴν ἐπισκέπτωνται καὶ νὰ τὴν βοηθοῦν εἰς τὸ μορφωτικὸν ὑπὲρ τῶν τέκνων των ἔργον της.—Καν Π. Λ. *Λεμησσόν*. Ἔγραψα πρὸ πολλοῦ ὅτι ἐλήφθησαν 30 φρ. Μήπως παρέπεσεν ἡ ἐπιστολή μου; Μεταγενεστέρα ἀποστολὴ δὲν ἐλήφθη εἰσέτι. — Κον Κ. Κ. *Κων)πολιν*. Φρ. γρ. 40 ἐλήφθησαν. Ἀναμένομεν γενναιοτέραν ἀποστολήν. — Κον Θ. Δ. *Ἀργοστόλιον* Εἶχε συμβῆ βεβαίως λάθος. — Δα Εἴ. Ζ. *Καλάμας*. Δὲν ἔχω λάβε

κανὲν μέρος διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους, ἴσως ἐξ ἰδίας πείρας θὰ ἐννοήσητε βραδύτερον. Ὅταν ἐλήφθη εἶχεν ἤδη δημοσιευθῆ. — Κον Ι. Ε. *Ἀλεξάνδρειαν*. Σᾶς ἀναμένομεν, ἐφ' ὅσον τὰ χρούσματα αὐξάνουν. Ὁ ἀντιπρόσωπός μου μοῦ γράφει ὅτι δὲν σᾶς εἶδεν ἀκόμη. Διατί; — Κον Θ. Γ. *Βάρνα*. Ἐπιστολή σας μὲ 100 φρ. ἐλήφθη. Δὲν μᾶς γνωρίζετε τοὺς πληρώσαντας, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει τὴν ἀναβολὴν τῆς κληρώσεως τοῦ λαχείου.—Καν Χ. Κ. *Τύρναβον*. Ἡ Revue de Morale Sociale θὰ ἐκδίδεται γαλλιστί. Θὰ φροντίσω, δὲ ὥστε νὰ σᾶς σταλῇ ὁ α'. ἀριθμός. Ἦσαν ἀτελῆ καὶ εἰς πολλὰ ἐσφαλμένα. Ἡ ὁμοιοκαταληξία δὲν κάμνει τὴν ποίησιν δυστυχῶς.— Δα Π. Λ. *Λεμησσόν*. Ἡ προστατευομένη σας προοδεύει καταπληκτικῶς. Ἡ ἰδία εἶναι ἐνθουσιασμένη, ὥστε μὴ ἀνησυχῆτε. Ὡς πρὸς τὰ γραμματόσημα ἔχει γίνει ἀναντιρρήτως κατάχρησις. Χρεώσατέ με μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ὁ κ. Κ. Π. Λ. δὲν ἐφάνη ἀκόμη. Ἴσως βραδύτερον. Γράφω ἐν ἐκτάσει. — Κον Θ. Γ. *Βάρναν*. Ἐλήφθη καὶ μεταγενεστέρα μὲ κατάλογον ὀνομάτων. — Καν Α Ν. Ζ. *Ἀλεξάνδρειαν Ρουμ*. Εἶχε σταλῇ ἔκτοτε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀπολεσθῆ. Στέλλεται ἐκ Β'. — Καν Θ. Μ. *Μασσαλίαν*. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ ἐξοχαὶ δροσεραί. Ἀλλὰ δύσκολος καὶ δαπανηρὰ ἡ διαμονή.—Δα Κ. Π. *Κωνσταντινούπολιν*. Φύλλα ἐστάλησαν. Συγχαίρω δι' ἀπόφασιν, ἂν καὶ διϊστάμεθα εἰς τὰς ἀποψεις.—Καν Εὐ. Α. Σκλ. *Λαμίαν*. Ἔγραψα ἐκ νέου.—Κον Ν. Μ. *Ὀδησσόν*. Χαρὰν μεγάλην δι' εὐχάριστον γεγονός. Γράφω.— Κον Γ. Ν. Α. *Κέρκυραν*. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ προθυμίαν.—Κας Α. Τρ. *Σουλιᾶ* καὶ Ε Ι Μ. *Τοῦρνο Σεβερῖνο*. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Π. *Ζάκυνθον*. Δο. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Γράφομεν. — Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ἀνταποκριταί μας νὰ μᾶς ἀποστείλουν, εἰ δυνατόν, ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπλήρωσαν, διὰ νὰ μὴ ἀπ κλεισθοῦν τῆς κληρώσεως τοῦ λαχείου. Ἐννοεῖται ὅσοι δὲν ἀπέστειλαν μέχρι τοῦδε τοιούτους καταλόγους, ἕνεκα τῶν ὁποίων καὶ ἀναβάλλεται ἡ κλήρωσις μέχρι τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Διὰ νεωτέραν βραδύτητα δὲν θὰ φέρωμεν πλέον καμμίαν εὐθύνην.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

47 ὁδὸς Σταδίου 47 — 1 Γεωργίου Σταύρου 1

(Ὁδὸς ἔναντι Ἐθνικοῦ τυπογραφείου).

Νόμος κατέστη πλέον μεταξὺ τῶν καλλαισθήτων Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων ὅτι, διὰ νὰ ἀναγνωρίζηταί τις ὡς τοιαύτη, ὀφείλει ἐξ ἅπαντος τὰ ὑποδήματά της νὰ κατασκευάζῃ εἰς τοῦ κ. Τσάμη, ὁ ὁποῖος πρῶτος διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου του φέρει τὰς φόρμας τοῦ ἑκάστοτε Παρισινοῦ Συρμοῦ καὶ τὸν καθιερωθέντα τοῦτον νόμον πρέπει νὰ τηροῦν αἱ καλλαίσθητοι Ἑλληνίδες, προμηθευόμεναι τὰ ὑποδήματά των ἀπὸ τὸ Μέγα Ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Τσάμη, ὁδὸς Σταδίου 45.

ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Κ. ΚΟΡΟΔΗΜΟΥ παρὰ τὴν Πλατεῖαν Ὁμονοίας

26 Ὁδὸς Βεραντζέρου 26 (Σιδηρ. Σταθμὸς Λαυρίου)

Τουρκικὰ καὶ Ρωσσικὰ λουτρά, χαμάμ, μὲ 2 πατώματα καὶ 42 δωμάτια. Ἔξοχος νεωτερισμὸς διὰ πρώτην φορὰν εἰσαγόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἴδιον διαμέρισμα διὰ κάθε λουόμενον. Αἱ τιμαὶ τῶν Ρωσσικῶν καὶ Τουρκικῶν λουτρῶν δρ. 2. Διὰ τὰς κυρίας ἀνὰ πᾶσαν *Δευτέραν* καὶ *Πέμπτην*.

— Οἴμοι! δὲν ἦτο σταγὼν δρόσου, ἀλλὰ δάκρυ φαρμακευμένον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατέπιες, δάκρυ πόνου δι' οὗ ἐχαιρέτισα τὴν ζωήν, δάκρυ προεργόμενον ἀπὸ ἀνιάτου νόσου ἥτις μὲ κατατρώγει.

— Ἄ! δά, ἀνέκραξεν ὁ κορυδαλὸς μετά τινος ἐκφράσεως δυσπιστίας... σὺ πονοῦν; σὺ πάσχον;... σὺ τὸ ὁποῖον ἔχεις τὴν δροσερωτέραν καὶ θελκτικωτέραν ὄψιν ἐξ ὅλων τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου;

—Ὦ! μὴ δίδῃς πίστιν εἰς τὰ φαινόμενα... Ἐὰν ἠδύνασο νὰ ἴδῃς ὑπὸ τὰ ροδόχροα καὶ δροσερὰ πεταλά μου ἐκεῖ παρὰ τὸν μίσχον, ἤθελες διακρίνῃ μικρὸν σκώληκα κατατρώγοντα τὰ σπλάγχνα μου....

Πολὺ πρὶν ἢ ὁ ἥλιος, ὃν σήμερον τὸ πρῶτον ἀτενίζω, κατέλθῃ εἰς τὸν ὠκεανόν, καὶ τὸ σκότος περιβάλῃ τὴν γῆν, ἐγὼ θὰ ἔχω ἀποχαιρετίσει ἤδη τὸν κόσμον τοῦτον.

— Θεέ μου! ἀλλὰ διατί τοῦτο;

— Ὦ! ναί, ὁ θάνατος θὰ μὲ παραλάβῃ ἐν τῇ αὐγῇ τοῦ βίου μου, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς πρὸ ἐμοῦ γεννηθέντας, καὶ τοὺς μετ' ἐμὲ μέλλοντας νὰ γεννηθῶσι.... Τοιαύτη ἡ μοῖρά μας.... Διατί; Διατί; διότι φεῦ! εἰς τὰς φλέβας τῆς μητρός μου ρέει αἷμα δηλητηριασμένον, καταδικάζον αὐτὴν νὰ βλέπῃ τὰ τέκνα της, ἓν πρὸς ἓν μαραινόμενα προώρως. Ὄφις ἐμφωλεύει ὑπὸ τὴν ρίζαν της...

Οὕτω θ' ἀποθάνω πολὺ πρὸ τῆς ἑσπέρας... ἀλλὰ δὲν εἶνε ἄδικον νὰ καταλείπῃ τις τόσον ταχέως τὴν ζωήν, ὅταν μόλις ἐγνώρισε τὸν κόσμον... ὅταν ὁ κόσμος εἶναι τόσον ὡραῖος;...

— Καὶ ὅταν κοσμῆται παρὰ τοιαύτης καλλονῆς, καὶ ὅταν ἀγαπᾶται τόσον πολύ;... Ὦ! ναί εἶναι ἄδικον, εἶναι σκληρόν!... ἀνέκραξε περιαλγὴς ὁ μικρὸς κορυδαλός.

— Ἀλλά, ἐψιθύρισε τὸ ρόδον ὡσεὶ εἰς ἔκτασιν βυθισμένον, ὑπάρχει, λέγουσιν, ἄλλος κόσμος πολύ, πολὺ ὡραιότερος... ὑπάρχει κῆπος, ἔνθα τὰ ἄνθη οὐδέποτε μαραίνονται... καὶ ἐκεῖ θὰ ὑπάγω....

— Καὶ ἐγώ;... πῶς μὲ λησμονεῖς, εἶπε μετὰ δακρύων τὸ μικρὸν πτηνόν, ἐγὼ τί θ' ἀπογίνω; ἄνευ σοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποφέρω εἰς τὴν ζωήν, τὰ πάντα θέλουσιν εἰς σκότος δι' ἐμὲ βυθισθῇ, ὅταν σὺ ἐκλείψῃς τοῦ κόσμου τούτου.

Ὦ! ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃς, δὲν θέλω νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς...

— Ὁμιλεῖς περὶ ἐγκαταλείψεως, ὑπέλαβε μετὰ πικροῦ μειδιάματος τὸ ρόδον· καὶ τὸ δάκρυ μου; τὸ φαρμακευμένον δάκρυ δι' οὗ ἐχαιρέτισα τὴν ζωήν, ἣν ἐγνώριζον ὅτι θὰ καταλίπω τόσον ταχέως, τὸ δάκρυ, ὅπερ κατέπιες, ἀντὶ σταγόνος δρόσου, τὸ ἐλησμόνησες; Ταλαίπωρον! φέρεις δηλητήριον εἰς τὰ σπλάγχνα σου... ὁ πρός με ἔρως σου θὰ σοὶ προξενήσῃ τὸν θάνατον...

Μὴ φοβοῦ τὴν ἐγκατάλειψίν μου, διότι θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὸν τάφον... Ἐπέπρωτο νὰ φονεύσω τὸν ἀγαπήσαντά με;... Εἶμαι κατηραμένον!...

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀνεβόησε περιχαρὴς ὁ κορυδαλός· καὶ μὲ οἰκτείρῃς δι' αὐτό; Νὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸς τάφον; ν' ἀποθάνωμεν ταὐτοχρόνως;... ποία ἀνέκφραστος ἡδονή...ν Ὦ! δὲν λυποῦμαι πλέον διότι θ' ἀποθάνῃς, ἀφ' οὗ ὁ θάνατος δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ... Εὐλογημένη ἔστω ἡ στιγμὴ καθ' ἣν κατέπινον τὸ πολύτιμον δάκρυ σου... Ἐκεῖ ἐπάνω θὰ εἴμεθα αἰωνίως ἡνωμένοι... χαῖρε κόσμε... σὲ καταλείπω ἄνευ πικρίας... καὶ ὁ κορυδαλὸς ἔψαλε τὸ ἡδύτατον τῶν ᾀσμάτων του... τὸ κύκνειον ᾆσμα του.

Τὴν ἑσπέραν ἡ τελευταία ἀκτὶς τοῦ δύοντος ἡλίου, περιεπτύχθη καὶ πάλιν ἡδέως τὴν ροδῆν, καὶ ἐθώπευσεν ἠρέμα διὰ χρυσολαμποῦς θωπείας τὸ μικρὸν ρόδον κλῖνον ἐπὶ τοῦ στελέχους του προώρως μαραμένον, ἐν ᾧ παρ' αὐτὸ ἐπὶ τῶν λεπτῶν τῆς ροδῆς κλάδων ἔκειτο νεκρὸς· ὁ περιπαθὴς κορυδαλός...

Το φαρμακευμένον δάκρυ εἶχε κάμει τὴν ἐνέργειάν του.

Σφίγξ